

Diószegi Szabó Pál

A palást királynéja (Regina pallii) *disztichon*

Hímez a „szent ujj”, míg a palást nő csendes imák közt,
benne az új ország, s hitvesi szíve remeg.
Könnye kicsordul bár, de le nem hull, mert az a könnycsepp
fénylő gyöngyként lett: néma öröm meg a gyász.
Ország sorsa, királyi utód, fejedelmi szülöttjük,
hercegi kard, diadal... és kora veszte, halál.

Ám e palást nőtt, rajta az Isten, a Szent Jeruzsálem,
szentek, az új Hiszekegy róttá aranyfonalát.
Asszonyi ujj által ragyogóbb lett Szent Anya képe,
Krisztus, a pápa, de ott... férje, királya, Urunk:
Szent István, aki elbírván a keresztet, először
Rēgia Alba után, „rendelet” templomokat!

Nőtt a palást: a királyok vállát óvta, vezette.
Vészben szála erős; oszlop, erőd: ereje!
Hittel, mindezeket hímezte Gizella misére,
fel sose fejt a kéz, pénelopeja-i sem!
Könnyeiből született, koronázásokra, palástunk,
„pajzsa” királyainak, női örök hatalom.